

Joachim Heinrich Sibrand

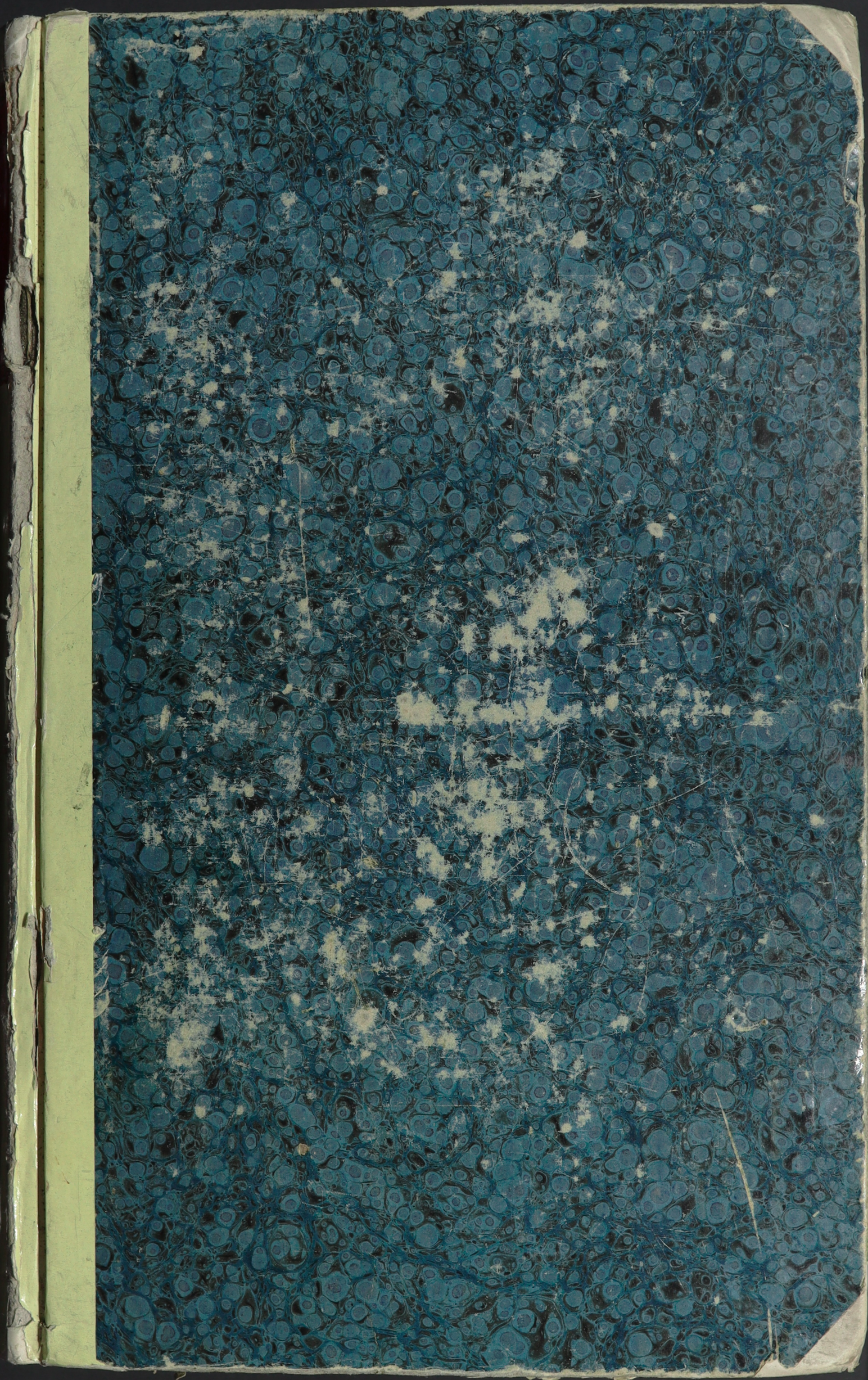
Programma, Quo Rector Academiae Rostochianae Joach. Henricvs Sibrand ... ad honorificas, solemnesque exequias, quas Viro ... Dno. Henrico Beccero, Ædis Jacobeae Pastori vigilantissimo ... Vidva Relicta Moestissima, d. 16. Februar. anni 1720. paratas cupit, Omnes Omnium Ordinvm Cives Academicos, sedulo, & peramanter inuitat, conuocatque

Rostochii: Typis Johannis Wepplingi[?], [1720]

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1805890867>

Druck Freier Zugang

66 Stücke

Wk1b Gen

2/2 -4°

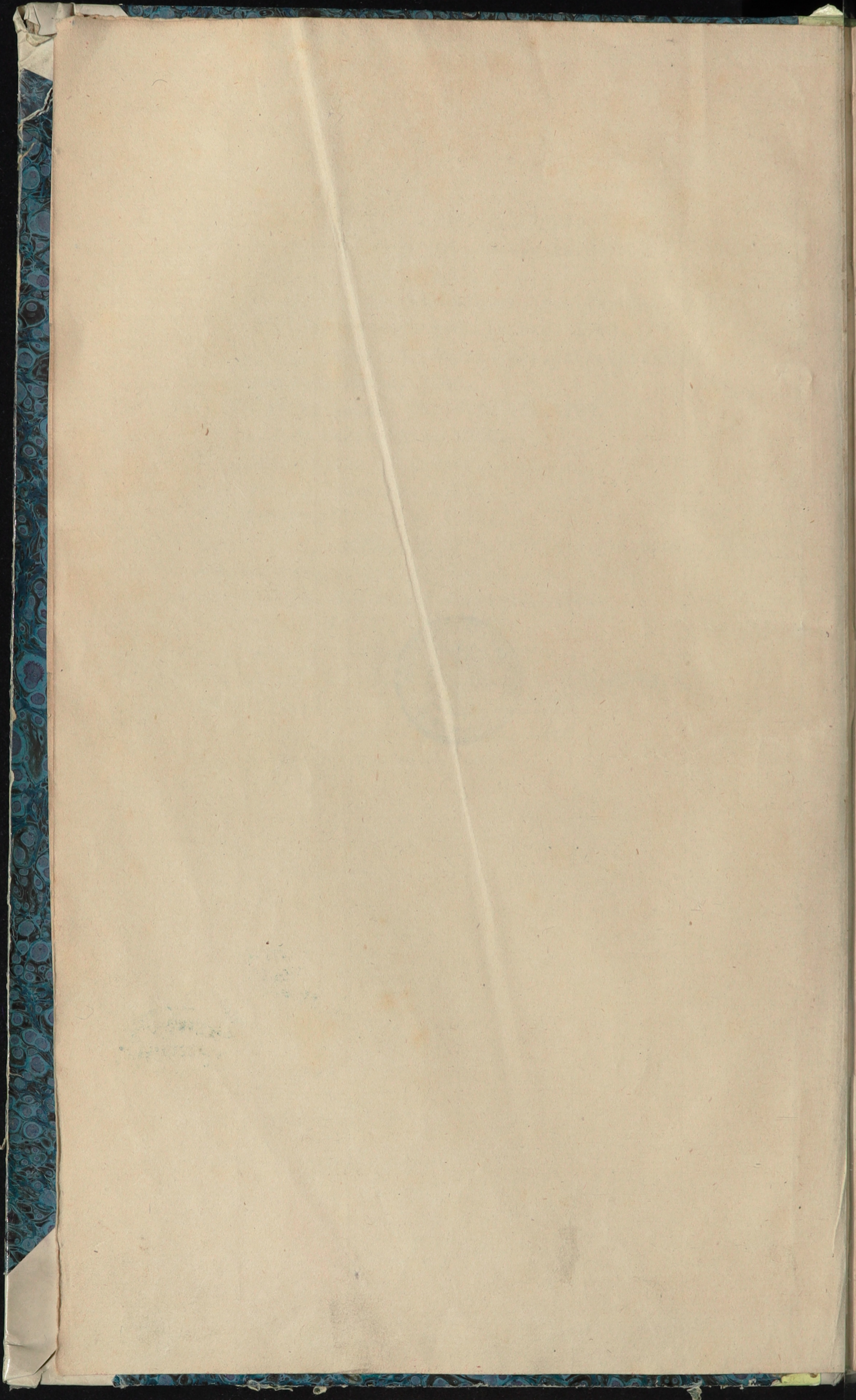
Inhaltsverzeichnis der Leichenprogramme
in alphabetischer Ordnung der gefeierten
Person mit Sterbejahr.

1. Arnd, Karl. 1721.
2. Bademüller, Johannes. 1723.
3. Baltzer, Jakob. 1706.
4. Becker, Heinrich. 1720.
5. Bergk, Catharina v., geb. v. Hecken. 1712.
6. Steinkopf, Margaretha, geb. Christian. 1719.
7. 8. Crohn [Krohn], Johann Adolph. 1750.
9. Darjes, Joachim. 1740.
10. Duve, Joh. Abraham. 1728.
11. Fabricius, Jakob. 1653.
12. Festing, Johannes. 1685.
13. Willebrand, Catharina Christine, geb. Fischer. 1742.
14. Eggerdes, Catharine Marg., geb. Gerdes. 1714.
15. Graumann, Christian Daniel. 1764.
16. Tielcke, Cath. Dorothea, geb. Giesen. 1719.
17. Glück, Friedrich Gottfried. 1707.
- 18-22. Grünenberg, Johann Peter. 1700.
23. Haberkorn, Joh. Balthasar. 1707.
24. 25. Hahn, Julius Ernst. 1751.
26. Henning, Anna Christina, verh. Redeker. 1718.
27. Hildebrand, Christian. 1712.
28. Knesebeck, Heinrich. 1719.
29. Lembke, Agneta, geb. Hinze. 1749.
30. Lesch, Daniel. 1707.
31. Lindemann, Eva, verh. Dugge. 1719.
32. Lindenberg, Kaspar. 1713.
33. Lüders, Marcus. 1738.
34. Nonn, Heinrich. 1729.
35. Schmidt, Helene Catharina, geb. Petersen. 1756.
36. Radow, Georg. 1699.
37. Müller, Christian. 1740.
38. Niehenck, Georg Vitus Heinrich. 1795.
39. Palthen, Samuel von. 1750.
40. Rhades, Georg Michael. 1758.

41. Rhon, Christoph Gottlieb. 1724.
42. Schelhamer, Henrica Maria, verh. Burchard. 1720.
43. Sandow, David. 1752.
44. *Brasse* (Saß), (Charlotte Wilhelmine, geb. Thymne). 1787.
45. Schlaff, Agneta, geb. Lembke. 1748.
46. Vorast, Margareta Sophia, geb. Schleeff. 1758.
47. Schmidt, Jonas. 1745.
48.49. Starck, Samuel Christfried. 1769.
50. Gens Schuckmannia. 1706.
51-55. Schwartzkopff, Kaspar. 1691.
56. Senst, Johannes. 1723.
57. Sibeth, Nikolaus. 1721.
58. - , Catharina Elisabeth, geb. Siebrandt. 1719.
59. Sibrand, Catharina, verh. Radow. 1720.
60. Stever, Christian Michael. 1722.
61. Tielke, Joh. Joachim. 1724.
62. Vandewil, Alexandre de. 1684.
63. Stockmann, Anna Margäreta, geb. Varenius. 1715.
64. Walther, Matthias Gustav. 1768.
65. Weidener, Johann Joachim. 1732.
66. Wolfrant, Dietrich. 1698.

Ko

PROGRAMMA,

Quo

RECTOR

ACADEMIAE ROSTOCHIANAE

JOACH. HENRICVS *Sibrand*/

V. J. D. & PROF. PVBL. FACVLT. JVRID.

h. t. DECANVS & SENIOR,

ad honorificas, solemnesque exequias,

quas

VIRO

PER QVAM REVERENDO ATQVE

RELIGIOSISSIMO,

DNO. HENRICO
BECCERO,

Ædis Jacobeae Pastori vigilantissimo,

Reuerendi Ministerii Rostochiensis Seniori ve-

nerando, & Directori grauissimo,

marito suo desideratissimo,

VIDVA RELICTA MOE-
STISSIMA,

d. 16. Februar. anni 1720.

paratas cupit,

OMNES OMNIVM ORDINVM CIVES
ACADEMICOS,

sedulo, & peramanter inuitat;

conuocatque.

ROSTOCHII,

Typis JOHANNIS WEPPLINGI, SERENISS. PRINC. & VNIV. Typographi.

Consideranti mihi, ac perpendenti, summas Ecclesiae, in quas DEUS nos reservavit, difficultates, nihil gravius accidit, quam si vita orthodoxorum, qui in summa Ecclesiae luce versantur, in dubium vocatur, molestissimis subinde in hanc rem institutis querelis.

Instar omnium nominandus est famigeratissimus Arnoldus, qui, nondum tricenarius, cum Historiam scriberet Ecclesiasticam, fervore juvenili, aliorumque susurrationibus, non raro abreptus, omnes ferme orthodoxos, à tot retro seculis, quantum in ipso fuit, suspectos reddere conatus est.

Optandum esset, ut vir quidam rerum ecclesiasticarum probe peritus, seposito omni partium studio, vera, falsis mixta, accurate erueret, totique orbi exponeret, quinam illi sint orthodoxi, qui tantum Ecclesiae splendorem maculis adspargunt suis, virorum alias innocentissimorum famam labefactantes.

Interim, nostro iudicio, vix melius communi Ecclesiae existimationi, in tanto periculo, consulitur, quam si, contrariis exemplis in medium productis, os advertariis obthuretur, & re, factisque ostendatur, quod nihil orthodoxis sit antiquius, quam vita, à rebus hujus mundi ludicris procul remota, scelerumque pura.

C. O. O. H. fuit omnino hac mente, cum in vivis adhuc esset; vir immortalis laude dignus HENRICUS BECKERUS, Ecclesiae Jacobaeae Pastor hactenus vigilantissimus, Reverendi Ministerii Rostochiensis Senior venerandus, & Director gravissimus, cujus exequiæ, ingemiscuntibus omnibus bonis, magnoque Ecclesiae suae damno, hodie parantur.

Age vero damnum hoc, DEO ita moderante, in ulus nostros, atque solatium, convertamus, & adversariis orthodoxorum sistamus virum, omni invidia superiorem, orthodoxiae pariter, vitaeque inculpatae, quod tota civitas, & exteri quoque, loquuntur, tenacissimum.

Antequam autem hoc promissum in percensendis tanti viri virtutibus exolvamus, duas quaestiones brevissimis, quoad fieri poterit, verbis enodabimus; Primam, an orthodoxia ab interna virtute, qua ad piam vitam instigat, atque trahit, differat realiter, ita ut vera orthodoxia sine hac ad piam vitam virtute esse possit? & deinde alteram illam, an orthodoxus possit esse, qui pia tamen vita sit destitutus?

Primam quaestionem quod attinet, an orthodoxia ab interna sua virtute, qua ad piam vitam movet, differat realiter, ita, ut vera orthodoxia sine hac ad piam vitam virtute esse possit? eam simpliciter negamus.

Duplici autem ratione orthodoxia in praesenti considerari potest, vel in se, vel quatenus est in orthodoxo: utroque, ut opinor, respectu quaestio proposita est neganda.

Nimirum si orthodoxiam consideramus (1) in se, non est fa-

ne doctrina mortua, & inefficax, sed, quatenus concinnata dicitur ex S. Scriptura, est virtus quædam divina, quæ eo ordine in hominum corda operatur, ut, peracta Regeneratione (quæ fidem donat), justificatione (quæ justos facit), ac sanctificatione (quæ piam vitam accendit,) veræ tandem beatitudinis illos participes reddat.

Hæc indivulso nexu ita inter se sunt conjuncta, ut unum sine altero, quoad rem, esse non possit. Quamvis enim orthodoxia causas ab Effectu, Regenerationem sc., & Justificationem, ab ipsa Sanctificatione, diversis conceptibus accurate distingvat: nequaquam tamen saltum facit, ita ut sine Sanctificatione, (sive Renovatione) cultores suos ad æternam gloriam ducat, quod esset contra clarum DEI verbum, Ebr. 12. 14.: hoc modo enim scala quæ salutis nostræ, quæ suos gradus integros habet, nefario ausu interrumpetur, & sacrilegium committeretur nullo piaculo expiandum.

Sed ne prolixiores simus, quæstionem datam ita demonstramus: Orthodoxia quatenus est concinnata ex verbo Dei, quoad rem, est ipsam verbum Dei: hæc propositio aliunde, & ex analogia Theologiæ, jam satis patet; modo attendatur, me jam non de formali, sed reali, sive materiali, identitate loqui. Verbum autem divinum nunquam potest esse sine interna virtute DEI, ad perficiendam in nobis sanctificationem, sed à parte rei est illa ipsa virtus divina, quod patet ex dictis Rom. I. 16., Joh. 6. 63.; adeoque ab hac virtute non differt realiter.

Ergo idem jam etiam dicendum erit de Orthodoxia: quod & illa nunquam possit esse sine interna virtute DEI, ad perficiendam in nobis sanctificationem, sed quod, à parte rei, sit illa ipsa virtus divina; adeoque ab hac virtute non differat realiter, I. Q. E. D.

Si quis autem in hac parte à nobis velit dissentire, illum oportet ostendere, DEUM orthodoxiam, imo etiam verbum suum sine interna virtute, ad perficiendam in nobis sanctificationem dedisse.

Et hætenus quidem consideravimus Orthodoxiam *in se*, jam si eandem dispiciamus (2) *quatenus est in Orthodoxo*, iterum quæstio proposita erit neganda. Nam Orthodoxus non potest esse sine interna virtute ad perficiendam in nobis sanctificationem; uti in antecedentibus jam demonstravimus.

Ergo etiam orthodoxus quatenus possidet orthodoxiam, simul etiam possidebit internam virtutem, ad perficiendam, tum in se, tum in aliis, veram, & coram Deo, per Christi vulnera, valentem, sanctificationem.

Jam ad alteram quæstionem pergimus: *An orthodoxus possit esse, qui pia tamen vita sit destitutus?* Orthodoxia, à qua orthodoxus nomen habet, etiam hic duplici ratione accipi potest, *vel* quatenus est notitia, quæ Deus, ac res divinæ, ab intellectu, quemadmodum vere se habent, & in se, suaque natura, sunt, prævia S. Scriptura, cognoscuntur, ita ut intra notitiam illam sistatur, nec ea in praxin deducatur sibi convenientem; *vel* quatenus non subsistitur in sola notitia, sed hæc ad praxin, sibi convenientem, deducitur.

Si

Si itaque orthodoxia priori significatione accipiatur, quaestio-
nem propositam affirmandam esse, non solum ratio, sed ipsa quo-
que pro dolor! experientia satis evincunt.

Eqvidem virtutem ad piam vitam, uti diximus, possidet
talis orthodoxus, quatenus haec virtus *causaliter, & in se*, confide-
ratur, ac cum verbo divino nexu indivulso est complicata; nequa-
quam autem habet hanc virtutem, *effective, & finaliter*, spectatam:
nihil enim talis orthodoxus melior, imo pejor, efficitur, finem
que hujus virtutis, ac scopum, nulla ratione assequitur.

Itaque verum est, quod orthodoxus, testante experientia,
quoad vitam, non raro deterior evadat: Idem ille, verberato tamen
eandem orthodoxiam, sensu priori acceptam, permittente, imo
etiam certo modo concurrente, DEO, servat; & ab hac orthodoxia
suum quoque nomen retinet, ut vocetur orthodoxus.

Sed vero cum ejus orthodoxia debito scopo, fineque excidat,
merito ex mente *Hollazii*, cujus locum mox citabimus, vocatur or-
thodoxus saltem in sensu generali, & vulgari. Ergo orthodoxus
in sensu generali, & vulgari, datur, qui pia vita destituitur,
J. Q. E. D.

Quod si vero orthodoxia in posteriori sensu sumatur, ita ut
non subsistat in sola notitia, sed haec ad praxin, sibi convenientem,
deducatur, quaestionem propositam negandam esse, apertissimum
est: id quod ita demonstro: dantur per DEI gratiam orthodoxi,
qui tales se praestant, quales ex intentione Spiritus S. esse debent.

Nimirum orthodoxia illorum in sola notitia non subsistit,
sed haec ad praxin, sibi convenientem, deducitur. Quorum au-
tem orthodoxia ad praxin justam deducitur, ita ut piam quoque
agant vitam, illi merito, ex mente *Hollazii*, orthodoxi dicuntur
in sensu speciali, & excellentiori. Ergo orthodoxus in sensu speci-
ali, & excellentiori, nemo est, nisi qui piam simul, & DEO acce-
ptam, agit vitam, J. Q. E. D. Conf. *Hollaz. Exam. Theol. Proleg. I.
Qu. m. 18. & 20.*; & *Dr. D. Epini Logic. Prof. Publ. Ducal. celeberrimi,
Collegae nostri honoratissimi, Compend. Metaph. p. III, s. 1, C. 3. S. 3.
in us. p. 77. edit. prior.*

Talis itaque Theologus orthodoxus, in sensu excellentiori
sic dictus, fuit HENRICUS BECKERUS; cujus hodie exe-
quias, lege gratitudinis ita jubente, quantum in nobis est, digne
concelebramus. Inprimis autem nostrarum erit partium, ut ex-
cellentiorem illam *VENERABILIS HUIUS VIRI* orthodoxiam,
ex tota ejus vita, sine gravioribus maculis resplendentem, ulterius
describamus, ac descriptam omnibus, & singulis, totique poste-
ritati, imitandam, commendemus. Non ergo hanc lucernam mo-
nentem Salvatore, subter modium, sed in candelabrum, ponamus,
ut ejus fulgore tota DEI domus coluceat, atque illustretur. Ac-
cedant iniqui alias orthodoxorum aestimatores; non claudant ocu-
los, neque ad tantam lucem cœcutiant; imo armatis, si placet,
oculis undique circumspiciant, num forte maculas à quibus nec
solis

folis jubar plane est intactum, aut sordes quasdam, puro Christi sanguine nondum ablutas, hic observare, aut odorari possint.

Sed ab initio est ordiendum. Ingressus hanc vitam est vir beatus hac ipsa in urbe d. XIV. Novembris Anni MDCLXII. PATRE prognatus Viro Amplissimo, Excellentissimo, ac maxime venerando, DN. HERMANNO BECKERO, Metaph., ac Mathematicum, in hac Academia Professore meritissimo, ut et Pastore Ecclesiæ Jacobæ Vigilantissimo, cujus egregia pietas, & vitæ, morumque, sanctitas, singularisque prorsus in dicendo, docendoque, facundia, in multorum adhuc sunt commemoratione; MATRE vero, à præcipua, qua excellebat, pietate, cæterisque muliebris sexus virtutibus commendatissima Matrona, AGNETA HASSERTZ; qui parentes etiam filiolum, recens editum, salutari Baptismatis fonte à sordibus connati peccati purgandum, Ecclesiæque Christianæ inferendum, DEO obtulerunt.

AVUM IN LINEA PATERNA nactus est Virum Nobilissimum DN. HERMANNUM BECKERUM, civem, & mercatorem, hujus urbis dextrimum, ex Westphalia oriundum; AVIAM vero, in eadem linea, matronam ornatissimam GERTRUDAM MAUEN, Rostochiensem.

AVUS IN LINEA MATERNA fuit Vir Nobilissimus DN. PETRUS HASSERTUS, inter cives, & mercatores, hujus urbis haud infimus; AVIA vero, ejusdem lineæ, Matrona præstantissima AGNETA ab HASSELN, nata itidem Rostochii.

Sed vero cum virtus, & pietas, jam per se proprio fulgore luceant, ascito colore haud indigentes, non opus etiam est, ut in reliquis Majorum monumentis recensendis chartam, operamque, propriis BEATI VIRI virtutibus dicatam, insumamus. Sat felix interim in eo fuit, quod, juvenis cum esset, tales habuerit Parentes, qui in perpoliendis, quas à natura nactus erat, egregiis animi dotibus, nihil reliqui fecerunt; sed carissimum sibi filium, genitoris aliquando æmulum, sollicita cura iis cunctis artibus imbuendum curarunt, quibus optima ingenia imbuenda sunt. Hinc primum in Patria privatas, publicasque, scholas frequentare jussus, tum æmulatione condiscipulorum, tum præceptorum sedula cura, progressus fecit uberrimos; adeo quidem, ut jam Anno ætatis XIX. ad altiora, quorum jam capax erat, studia admitti posse videretur.

Proinde A. MDCLXXXI. in Academiam vicinorum nobis Holfatorum, quæ Kilia est, ad capiendum ulteriorem ingenii præstantioris cultum, provida Parentum cura, missus, non turpi otio, non ludicris hujus Seculi rebus, servire cœpit; sed celeberrimorum Theologorum, ac Professorum, Kortholti, Reieri, Wasmuthi, aliorumque, tam in Theologicis, quam Philologicis, Mathematicis, ceterisque Philosophicis, Disciplinis auditor fuit studiosissimus; ac ubique ita se gessit, ut non solum de eo bene sperare, sed etiam confidere, tota Patria, Parentes, amicique haberent sui, eum, studiis Academicis à prima adolescentia innutritum, optimas has artes ita quoque

B

con-

continuaturum; ut mox aliis suppetias ferre, studiosæque juven-
tuti in Academia subsidio esse possêt.

Sed primum quidem in alia omnia ivit provida summi Nu-
minis cura, remoramque, fructu tamen non carituram suo, stu-
diis ejus injecit. Pater enim eodem, quo BEATUS NOSTER
profectus erat, anno, d. 1. Octobris, cum occubisset, diutius com-
morari in Patria hac Universitate non licebat; sed sequente statim
anno ad externos prodire, filiosque Nobilium virorum, bonis tum
artibus, tum moribus, formando, victum sibi quærere coactus
fuit. In quo dubio rerum suarum, vitæque, statu per XII. fere
annos versatus, data occasione, peregrinationes in Daniam, Sveci-
amque, uti & Frisiam Orientalem, instituit, simulque Academias
plures, nempe Upsaliensem Svecorum, Hassniensem Danorum, &
Gryphiswaldensem Pomeranorum, iustravit. Hamburgi quoque
Anno MDCXC. & XCI. degenti amplissimæ ejus loci Bibliothecæ
ad insigne cognitionis incrementum multum contulerunt. Præ-
terea causam quoque celebritatis nactus, elegantioribus suis studiis
in summorum ejus loci Patronorum familiaritatem ita se insinuavit,
ut, ad Professionem Matheseos cum Candidati requirerentur,
BEATI quoque NOSTRI dexteritas, & naturale in his studiis bonum,
desideraretur.

Sed DEUS, cujus gratiosissimam providentiam, in cunctis
suis negotiis suspiciebat, in aliam promotionem jam omnia para-
verat. Nam in Patriam, ea quidem intentione, reversus, ut ma-
trem, quæ denuo aliquem ex reliquis filiis, præmatura morte
abreptum, lugebat, aliquo modo consolaretur, DEO ita moderante,
A. MDCXCIII, à Prænobilissimo Prudentissimoque civitatis hujus Se-
nato, Ecclesiæ Jacobææ præsentatus, in Archi-Diaconum eligebatur.

Qvo officio per aliquot annos functus, indefesso suo studio,
& egregia, quæ per DEI gratiam valebat, dexteritate, tantam famæ
celebritatem est consecutus, ut, DEO singulariter ita dirigente, à
Sereniss. Frisæ Orientalis Principe, in Ecclesiarum illarum Super-
intendentem Generalem, ac Concionatorem aulicum, evocaretur; sed
Patriæ amor, & favor suæ Ecclesiæ, quem hæc ipsa multis obse-
crationibus, contestationibusque, quin imo ipso deinceps facto, lu-
culenter declarabat aliæ item causæ longæ gravissimæ, eundem
merito retinuerunt. Hinc factum, ut Anno mox subsequente
MDCXCIX, d. 26. Januar. ab Archi-Diaconatu ad pastorem ejus-
dem ecclesiæ promotus, beato quidem Parenti remote, proxime vero
beato *Samueli Starckio*, surrogaretur.

In quo novo officio, ab Amplissimo hujus urbis Senatu sibi
demandato, novas etiam fidelitatis, industriæque acerrimæ, signi-
ficationes dedit. Hactenus enim non sine summo animi dolore ob-
servaverat, insignem complurium auditorum ardorem, in mysteriis
divinis penitus cognoscendis, defectu S. Bibliorum non parum fuisse
retardatum. Huic ergo penuriæ ut aliquam consolationem afferret,
suo indefesso studio id egit, ut vel sedecim assibus Sacer V. & N. T.
codex in lingua vernacula venderetur, ac nemo in posterum de ni-
mia

nia hujus per se preciosissimi libri caritate quæri haberet. Et quamvis etiam alii, christiana liberalitate ducti, suo auxilio non deessent, efficerentque, ut altera quoque vice integra Biblia prelo subjicerentur: BEATUS tamen VIR propriis sumtibus, neque in prima, neque secunda, editione pepercit, sed in sublevationem pauperum, & ad demonstrandum ingenium erga auditores suos auctorem, non raro ea, quæ desiderarentur, liberalissime supplevit

Hinc etiam factum, ut omnium animos in sui amorem, venerationemque traheret; ac post beatum obitum desideratissimi QVISTORPII, Venerandi Ministerii Rostochiensis Superintendentis, S. S. Theol. Doctoris, & Profess. Publ. Ordin. a Collegis amantissimis, singulisque venerandi Ministerii membris, ac summis hujus urbis Patronis, facta nominatione, lætissimis suffragiis, in Seniore, & Directorem Venerandi Ministerii dignissimum cooptaretur.

Ac hujus quoque muneris gravitatem rite perpendens, nihil unquam omisit, quod ad ornandam hanc spartam aliquid momenti afferre posset. Quo plures enim honores à supremo Ecclesiæ Domino, summoque omnium animarum Episcopo, sibi impositas animadvertit, eo majora onera sibi in posterum sufferenda, animam tamen, ac conscientiam, quam integram servare præoptabat, non parum gravantia, perferens; in supremo mundi die, ad tremendum DEi tribunal rationem redditurus exquisitissimam. Hinc fraternis admonitionibus, debita gravitate temperatis, non destitit, cooperarios, quos nactus erat in Domino, data occasione, excitare, ne cunctantius opus Domini tractarent, sed collectum hætenus gregem omni studio conservarent, reliquique temporis spem, in adducendis pluribus ad commune ovile ovibus, haud abjicerent. Hæc omnia vero non ad imitationem Romani Vejovis, impotenti, quem impie sibi arrogavit, dominatu omnia turbantis; sed potius ad æquissima præcepta Divi Petri, cujus legitimos successores non illos, qui clero dominantur, sed qui toti gregi virtutis sunt documentum, BEATUS NOSTER tempestive agnoscens, studiosissime exequebatur. Si quæ forte majores res, quas iniqua horum temporum indoles in medium non raro afferebat, administrandæ erant, nemo magis urgebatur, affligebatur, urebatur; prorsus ad exemplum vigilantissimi Pauli, in quem sollicitudo omnium Ecclesiarum conjiciebatur. Brevissimis saltem dicam: tum in maximis, tum in minimis rebus, ita se gerebat, ut Venerandum Ministerium non exercitatiosem Seniore, ac Directorem; Collegæ non optatiosem fratrem; Ecclesia non fidiorem Pastorem, ne voto quidem fingere sibi possent.

Cum itaque ab ineunte adolescentia, quin imo statim à puero, intellexit, & extimuit DEum, ei que se totum per totam vitam dedit, atque permisit: non adeo mirandum est, si bonis quoque temporalibus, variarumque rerum affluentibus copiis, hunc sibi fidelissimum servum, pro status conditione, ditayerit. Hinc re-

rum Oeconomicarum rationes neutiquam erunt plane præmittendæ. Cum enim ad Archi-Diaconatum promoveretur, eo ipso, quo jam supra diximus, anno, in vitæ, thoriqve consortium adscivit, d. 7 Decembris, egregiam prorsus, virtutibusque sui sexus condecoratissimam virginem CHRISTINAM MARGARETHAM SCHOMERIAM, filiam natu minimam Viri Præ-Nobilissimi, Amplissimi ac Consultissimi, NICOLAI SCHOMERI, J. U. D. contummatissimi, Senatoris quondam apud Lübecenses primarii, ac Camerarii dexterrimi; nunc viduam mœstissimam, calum carissimi mariti haud secus, quam par est, lugentem. Factus autem est, ex hac sua lectissima conjugè, Parens novem liberorum, qui eo, quo hic sequuntur, ordine sunt nati: I. HENRICUS FRIDERICUS. II. HENRIETTA AGNETA. III. CHRISTINA DOROTHEA. IV. JOHANNES HENRICUS. V. CATHARINA MAGDALENA. VI. JOHANNES HERMANNUS. VII. MARIA LUCRETIA. VIII. NICOLAUS ALBRECHT. IX. CHRISTINA HEDEWIG. Ac filiorum quidem natu maximus, & minimus, tenerrima mox infantia, mundo relicto, ad cœlum reversi sunt; reliquis duobus, nominatim: JOHANNI HENRICO, & JOHANNI HERMANNO, in solamen dulcissimæ genitricis, vita fruuentibus: qui sicut virtutum, studiorumque paternorum æmuli sunt indefessi, & egregiam de se omnibus, & singulis, spem præbent; ita in Patriæ, Ecclesiæque commodum, ad seros usque annos servantur, optamus, atque vovemus. Inter filias, omnes per DEI gratiam adhuc superstites, virtutibusque sui sexus instructissimas, natu maxima nuptui collocata est Viro perquam Reverendo, atque Amplissimo, JOHANNI REICHIO, Archi-Diacono apud Lubecenses ad ædem St. Ægid. meritissimo: ex quo conjugio, felicibus auspiciis contracto, tres neptes vidit, atque osculatus est, I. CORNELIAM CHRISTINAM. II. JOHANNAM HENRIETTAM. III. AGNETAM ELISABETHAM; quarum media jam est defuncta; reliquæ autem duæ in dulcissimum & aviæ, & parentum, gaudium superstites, vitali aura adhuc fruuntur.

In tali itaque, & tam fausto, conjugio, quod contraxerat cum uxore, ad omnes casus, qui accidere solent, paratissima, pietateque, ac reliquis virtutibus, egregie munita, nihil deesse ad reliquam felicitatem poterat; præsertim cum, quæ ad victum, & cultum, commodioremque vivendi rationem alias pertinere, intelliguntur, aliunde, & ex singulari auditorum liberalitate, suppeterentur.

In qua felicitate etiam usque ad ultimos vitæ suæ annos, sine graviori rerum conversione, permansit, ut vere prædicare posset, DEUM nulla insigniori calamitate privatas res hætenus perculisse, sed ad desideria cordis sui omnia largiter suppeditasse; dictumque illud Davidis: *non esse penuriam illis, qui Jehovaham timent, nec ullo carere eos bono*, plenissime in se quoque impletum esse.

Donec

Donec tandem in ultimo vitæ articulo etiam ex altera parte veritatem expertus sit Paulini dicti: *quem diligit Dominus, castigat; imo flagellis coërcet, NB. quemcunque recipit filium.*

Quamquam enim hæcenus ex toto ejus vitæ curriculo patere cuivis potest, quanta orthodoxiam, quam sectatus est, sanctitate coluerit; ac BEATUM VIRUM neutiqvam ex illorum censu fuisse, qui, ut secundum saniozem doctrinam etiam bene vivant, & exemplis non minus, quam præceptis, auditores instruant, parum pensi habent: nihilominus tamen corruptæ carnis reliquias, cum quibus ipsi quotidie erat depugnandum, quamdiu in hac vita esset, retinuit. Ergo, cum nec sancti DEI homines sint sine maculis atqve sordibus, quemadmodum Lutherus sat eleganter locum illum Hiobi est interpretatus: nemo quoque in hoc BEATO VIRO absolutam, & omnibus numeris perfectam, sanctitatem requirat

Quod si enim orthodoxorum adversarii talem sibi quærunz orthodoxum, qui non amplius cum Davide veri necesse habeat: *quis intelligit errores suos omnes? O Jehova, salus mea, ab occultis quoque me delictis absolve!* illum cum sua orthodoxia ad hypocritas, fastuque inflatum Pharisæum, facessere jubemus. Certissimum interim manet, clementissimum Numen cum filiis, quos recipit, suis ita agere, ut per totum vitæ tempus in arena peccatorum, sordiumque, huic vitæ adhærentium, se exercere, ac *quotidie*, quemadmodum Lutherus eleganter in suo Catechismo expressit, veterem hominem affligere, mortificare, & crucifigere, sufficientem habeant occasionem.

Hanc ergo etiam nactus est BEATUS NOSTER in ultimis vitæ suæ annis. Nam Dom. I. Adventus, Anni MDCCXVI, leviori primum morbo afflictus, nihil quidem omisit, quod ad pristinam recuperandam sanitatem conducere, atque valere posset. Sed mox majus, graviusque malum, a manu divina sibi imminere sensit: quod tanta etiam brevi tempore sumsit incrementa, ut in apostema quoddam a sinistro corporis latere tandem erumperet. Et quamvis Medici in consilium adhiberentur celeberrimi, primum quidem Vir illustris, ac experientissimus DN. ERNESTUS SCHAPERUS, Medicin. D. & P. P. Sereniss. Ducis Regentis Meclenb. Consiliarius intimus, & Archiater; deinde Excellentissimus, Prænobilissimus, atqve Experientissimus DN. GEORGIUS DETHARDING, Medicin. D. & Prof. Publ. celeberrimus; & tandem Prænobilissimus atqve Experientissimus DN. JOH. LUDOV. SCHAPERUS, Medicin. D. & Practicus felicissimus, qui, adhibito simul chirurgo hujus loci exercitatissimo, DN. BALTHASARE GUHLIO, nihil inexpertum reliquerunt, ut hanc Ecclesiæ Jacobææ servarent gemmam: frustra tamen omnis opera, studiumque, infumebatur, DEO in alia omnia eunte, & arcano consilio in finem, ac scopum, nobis quidem in hac vita incognitum, morbum hunc dirigente.

Ac illud quidem inprimis memoratu dignum censemus;

C

quod

quod a Mense Majo Anni MDCCXVII. usque ad extremam vitæ horam, adeoque per duos, & quod excurrit, annos, dolores continentes exquisitissimos, diebus, noctibusque, sine intermissione, ac uno velut tenore, sit perpeſſus. In quibus omnibus tamen eam adhibuit animi constantiam, ut, quamvis corpus à natura nactum eſſet tenerimum, quod ad modicos alias dolores tremere, atque horreret, nunquam tamen divinæ voluntati obmurmuraret, aut refragaretur: quin potius, imminente jam vitæ suæ fine, ingenti animi fiducia, quam spiritus lætitiæ in ipſo eſt operatus, testatum dedit, se etiam diutius ad voluntatem, nutumque, amantissimi Creatoris hæc omnia libenter toleraturum, certissime persuasum, nubeculam hanc, cito transituram, gaudiis compensatum iri sine fine duraturis.

Interim corpus, tot symptomatibus emaceratum, indies magis magisque atterebatur, donec tandem ab inferiori parte nervi tenderentur, pedesque intumescerent. Hæc certissima mortis præſagia incredibili animi robore intuens, ac ſententioſis ex S. Scriptura dictis animam subinde conſolatus suam, tandem d. 3. Febr. A. C. hora undecima meridiana, intellectu, ſenſibusque, integris manentibus, placide acquievit, atque obdormivit.

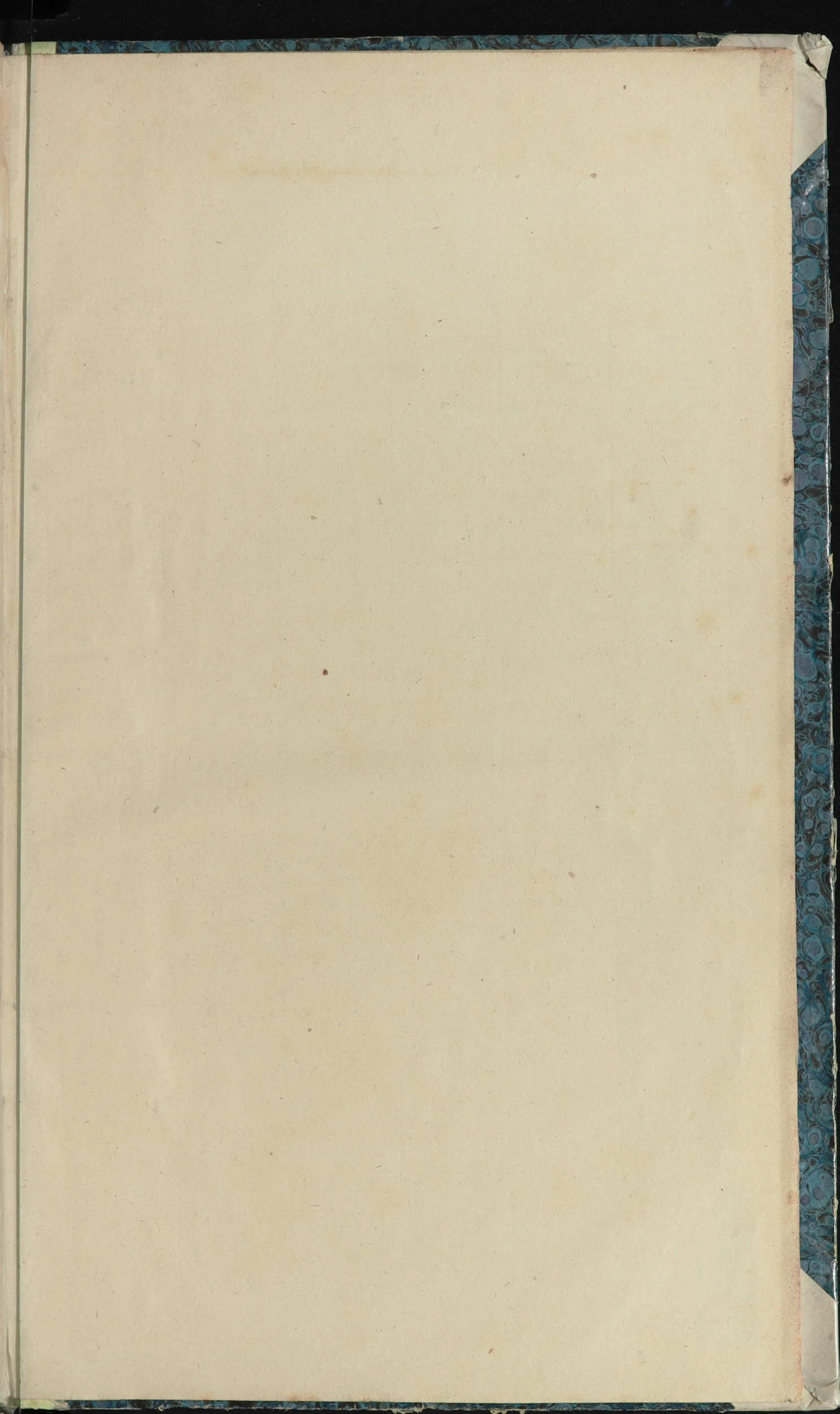
Accedant jam oſores orthodoxorum omnes, videant, quid in *HOC VIRO* carpere, dentibusque Theoninis arrodere poſſint; *IN VIRO* tanta integritate, dexterritate, pietate, constantia, ac incredibile animi moderatione, ut, si ipſimet fingere velint, excellentiorem tamen orthodoxum, crucis quidem igni usque eo probatum, conſequi haud poſſent! Sed quicquid ſit de iſtorum hominum iudicio, ego quidem, si hæc omnia juſta animi æſtimatione perpendo, videre mihi jam videor ſtatem hunc virum coram facie DEI, indutum nitidiſſimis Salvatoris ſui linteis; & Presbyterum illum Apocalypticum magna voce inſclamantem: *Hic ille eſt amicus noſter, atque conſervus, qui venit ex afflictione illa magna, & lavit ſtolam ſuam, ac dealbavit eam in ſanguine agni!*

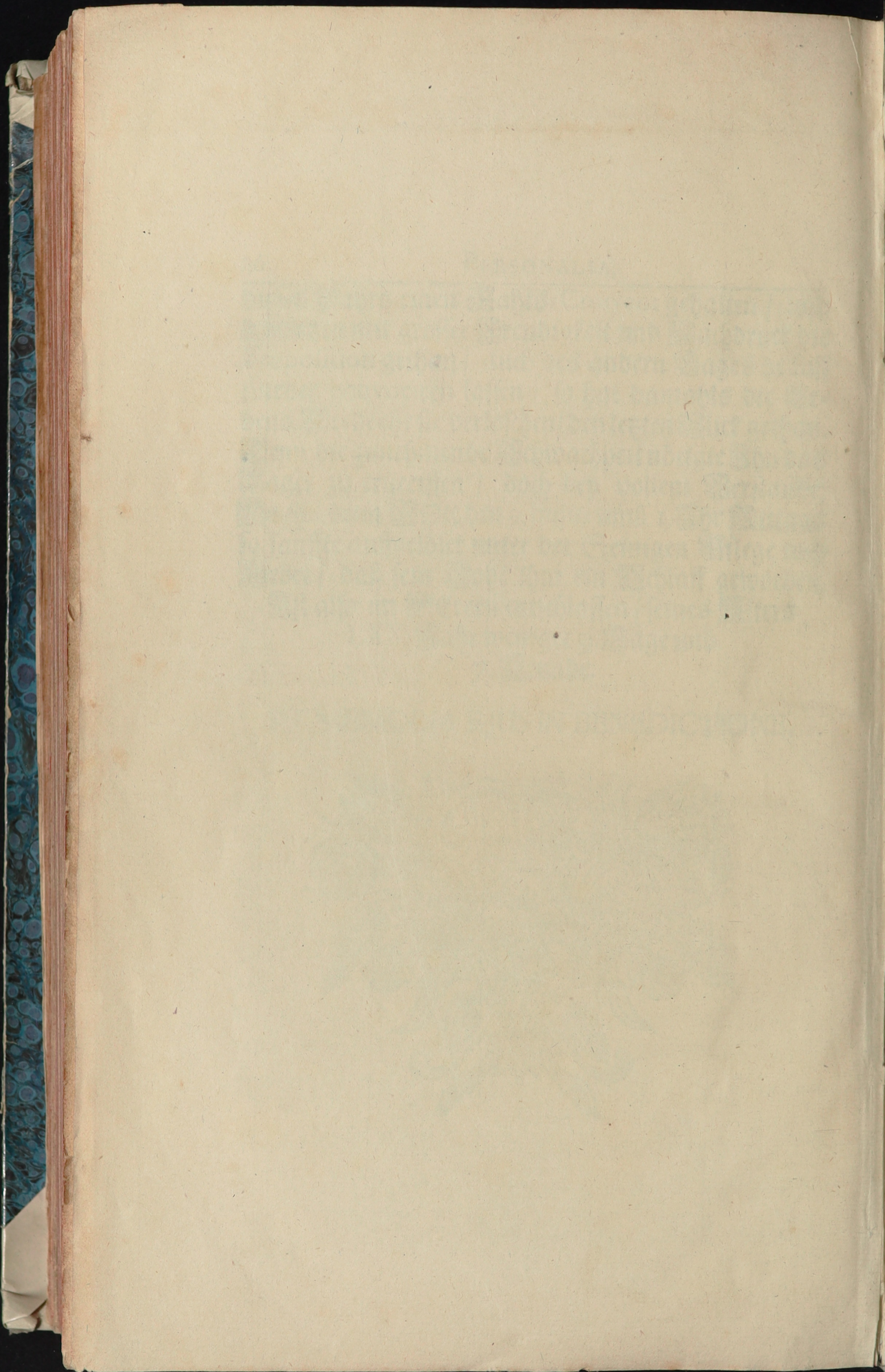
O faxit Clementiſſimum Numen, ut nos omnes veſtigiis pietiſſimi, & ſumme orthodoxi, hujus viri inſiſtamus! Accelere ergo Cives O. O. H! Utique enim, cum hodie exuviæ Viri de excellentiori orthodoxia meritiſſimi terræ ſint committendæ, noſtrum erit, ut debita præſentia comitatum funebrem frequentiorrem efficiamus. Quod, ſicut ad hoc pietatis officium humaniſſime vos omnes & ſingulos invito, propter inſignia Beati merita, Vos præſtituros eſſe, certiffime confido.

*P. P. Sub Sigillo Reſtorali Academico,
Anno MDCCXX. d. XVI. Febr.*

Conventus erit in Aede Jacobæ, hora I. pomerid.

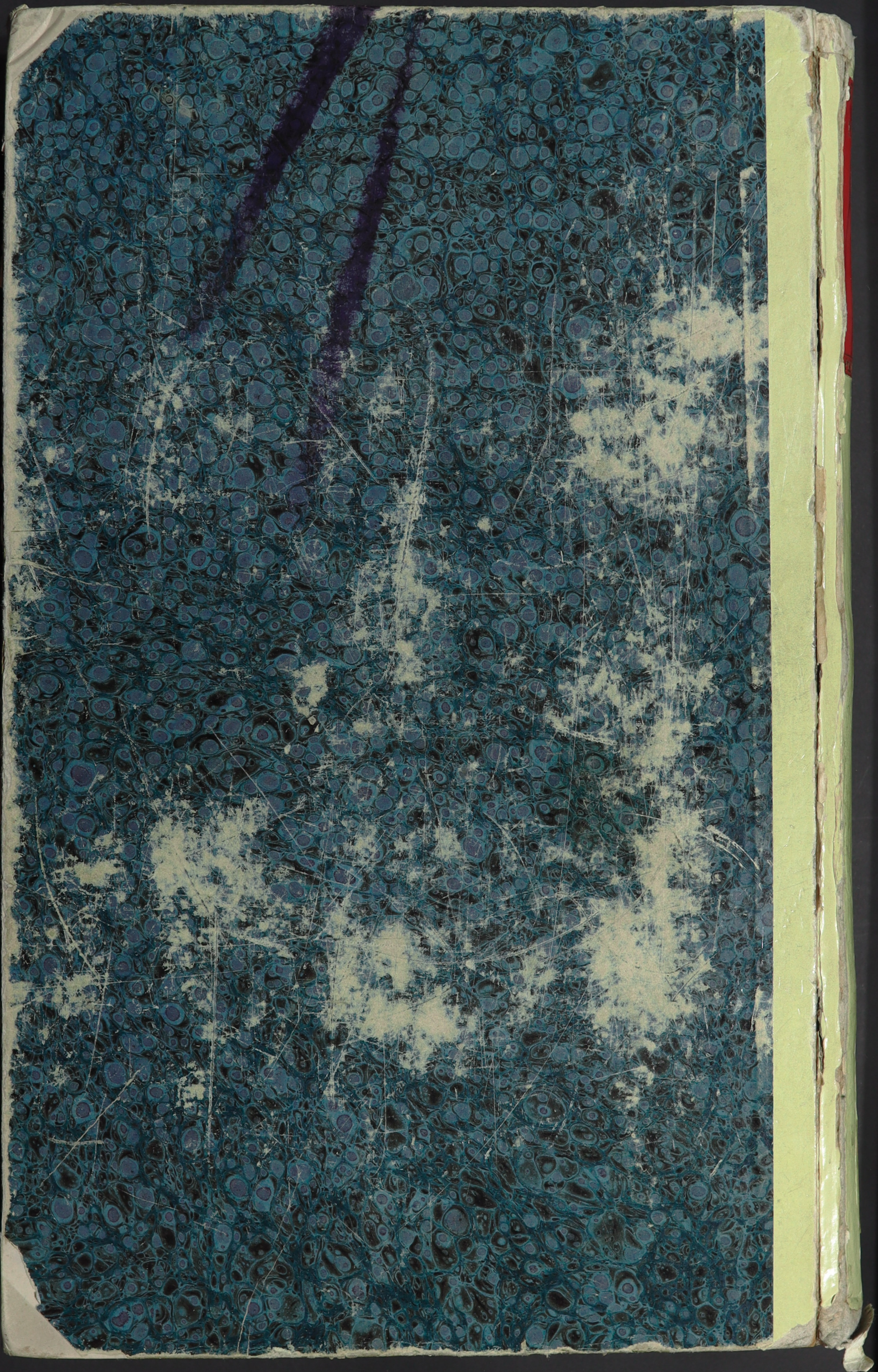

33
LBMV Schwerin
000.188 018

plane est intactum, aut sordes quasdam, puro Christi
 condum ablutas, hic observare, aut odorari possint.
 ab initio est ordiendum. Ingressus hanc vitam est vir
 ipsa in urbe d. XIV. Novembris Anni MDCLXII. PA-
 natus Viro Amplissimo, Excellentissimo, ac maxime ve-
 DN. HERMANNO BECKERO, Metaph., ac Ma-
 , in hac Academia Professore meritissimo, ut et Pastore
 cobæ Vigilantissimo, cujus egregia pietas, & vitæ, mo-
 nctitas, singularisque prorsus in dicendo, docendoque,
 in multorum adhuc sunt commemoratione; MATRE
 ræcipua, qua excelebat, pietate, cæterisque muliebris
 tibus commendatissima Matrona, AGNETA HAS-
 qui parentes etiam filiolum, recens editum, salutari
 s fonte à sordibus conati peccati purgandum, Ecclesiæ
 ianæ inferendum, DEo obtulerunt.

LINEA PATERNA nactus est Virum Nobi-
 MANNUM BECKERUM, civem, & mer-
 s dextrimum, ex Westphalia oriundum;
 em linea, matronam ornatissimam GER-
 N, Rostochiensem.

LINEA MATERNA fuit Vir Nobilissimus DN.
 TUS, inter cives, & mercatores, hujus
 AVIA vero, ejusdem lineæ, Matrona præ-
 A ab HASSELN, nata itidem Rostochii.
 virtus, & pietas, jam per se proprio fulgore
 haud indigentes, non opus etiam est, ut in
 umentis recensendis chartam, operamque,
 virtutibus dicatam, insumamus. Sat felix
 od, juvenis cum esset, tales habuerit Paren-
 s, quas à natura nactus erat, egregiis animi
 cerunt; sed carissimum sibi filium, genitoris
 sollicita cura iis cunctis artibus imbuendum
 na ingenia imbuenda sunt. Hinc primum
 olicasque, scholas frequentare jussus, tum
 lorum, tum præceptorum sedula cura, pro-
 ; adeo quidem, ut jam Anno ætatis XIX.
 m capax erat, studia admitti posse videretur
 XXXI. in Academiam vicinorum nobis Holfa-
 d capiendum ulteriorem ingenii præstantioris
 um cura, missus, non turpi otio, non ludicris
 vire cœpit; sed celeberrimorum Theologo-
 Kortholti, Reieri, Wasmuthi, aliorumque, tam
 Philologicis, Mathematicis, ceterisque Phi-
 auditor fuit studiosissimus; ac ubique ita se
 e eo bene sperare, sed etiam confidere, tota
 icique haberent sui, eum, studiis Academi-
 a innutritum, optimas has artes ita quoque
 B con-

